Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

За будівельні кадри

Виходить з 1962 р.

№ 5 (937) ЧЕТВЕР 11 ЛЮТОГО 1988 р. Ціна 1 коп.

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ, РЕКТОРАТУ
КИЇВСЬКОГО ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ІНЖЕНЕРНО-БУДІВЕЛЬНОГО ІНСТИТУТУ

У ПАРТІЙНОМУ КОМІТЕТІ

На черговому засіданні партійного комітету, що відбулося наприкінці січня, поряд з питаннями прийому в члени КПРС йшлося про новий порядок оформлення документів тих, хто їде по запрошенню чи в туристичній групі в соціалістичні країни; про увічнення пам'яті заслуженого діяча вищої школи УРСР Я. У. Лінійчука; заслуховувався звіт партгрупи науково-дослідного сектору по перебудові роботи у прискоренні науково-технічного прогресу.

Партійний комітет постановив відзначити, що незважаючи на успіхи, які є в роботі комуністів науково-дослідного сектору, в цілому перебудова управління науково-дослідною роботою не повною мірою відповідає пред'явленим вимогам. Партгрупі науково-дослідного сектору необхідно продовжувати роботу по підготовці переходу наукової діяльності на повний госпрозрахунок і самофінансування, звернути особливу увагу на використання нових прогресивних форм зв'язку інституту з виробництвом, академічною наукою. Здійснювати більш дієвий контроль за ходом виконання планів науково-дослідної роботи і впровадження, не допускаючи випадків зриву виконання запланованих показників. Продовжувати концентрацію сил і засобів на пріоритетних наукових напрямках, покращувати структуру госпдоговірних тем науково-дослідної роботи, орієнтуючись на результати, що забезпечують зниження матеріаломіскості, економію грошових, матеріальних і паливно-енергетичних ресурсів, зниження трудових затрат і ручної праці. Посилити роботу по спрощенню порядку у оформлені документів. Підвищити вимогливість при зарахуванні і атестації виконавців науково-дослідної роботи.

Інф. «За будівельні кадри».

НАЗУСТРІЧ 70-РІЧЧЮ УТВОРЕННЯ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ

До свята Збройних Сил

Відбулося засідання Ради ветеранів війни і праці нашого інституту, присвячене заходам до 70-річчя Радянської Армії і Військово-Морського Флоту.

Це свято радянського народу і його Збройних Сил відзначається на честь перемоги Червоної Армії над військами німецьких імперіалістів під Нарвою і Псковом 23 лютого 1918 р.

На засіданні виступили Голова Ради ветеранів професор С. О. Слюсаренко, заступники голови О. С. Тронін, О. В. Македон, члени Ради Є. К. Шиндлер, М. К. Морозов, П. К. Красносельський, Н. О. Левицька. Було розглянуто ряд питань. Серед них питання про нагородження учасників війни медалями до свята 70-річчя Радянської Армії та про нагородження грамотами ветеранів війни і праці, що беруть активну участь у патріотичному вихованні молоді. Було вирішено вручити запрошення ветеранам на урочисте засідання, присвячене цій знаменній даті, яке відбудеться **2 лютого о 15-й годині**, в актовому залі інституту. Вручення медалей нагородженим ветеранам війни і праці відбудеться також **22 лютого о 13-й годині** в аудиторії № 466.

Про зміцнення міжнародних та інтернаціональних зв'язків доповів професор С. О. Слюсаренко, який щойно повернувся з Куби. Його цікаві розповіді викликали надзвичайний інтерес серед учасників засідання, велику кількість запитань. А спогади С. О. Слюсаренка про Кубу, вичерпні й дотепні відповіді на запитання могли б стати також окрасою сторінок нашої газети.

Г. ЮСОВА,
громадський кореспондент.

КОНКУРС ЗОДЧИХ

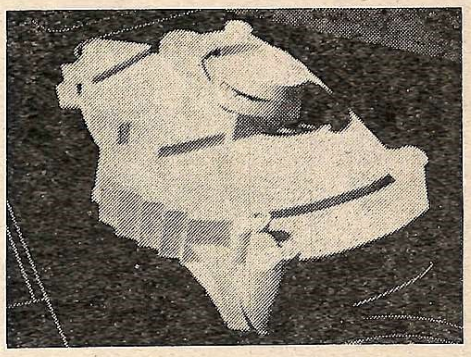

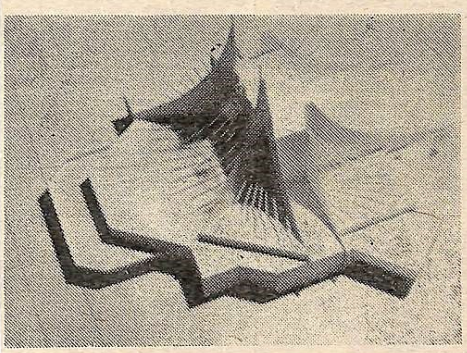

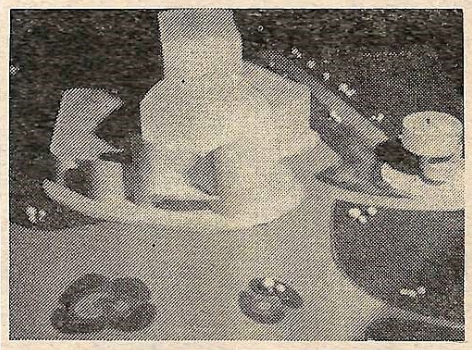

Про архітектурне проектування кажуть: це — натхненний прорив від фактів дійсності до можливостей майбутнього. Незважаючи на те, що архітектурному проектуванню присвячено багато уваги і часу в навчальному плані, не завжди вдається створити умови для реалізації всього творчого потенціалу студентів.

Очевидно тому студенти 44 групи архітектурного факультету виявили великий інтерес до оголошеного у листопаді минулого року республіканського відкритого конкурсу на проект театру юного глядача у Києві.

Ділянка для будівництва була виділена на вул. Червоноармійській. Однак надавалася можливість зведення будівлі на будь-якому іншому місці, доречному на думку проектувальників.

У групі розроблювалося три варіанти проектів. Всі автори дійшли висновку про доцільність будівництва театру в районі станції метро Лівобережна, недалеко від Дніпра, в зеленому масиві. Зведення тут театру юного глядача дозволило б доповнити його дитячим парком, ігровими майданчиками та атракціонами, спортивно-оздоровчими будівлями і Центром художнього виховання. Все це, разом з театром, створило б дитяче містечко, яке давно вже необхідне столиці.

Запропоновані варіанти проектів відображали три напрямки архітектури. Перший, авторами якого були студенти О. Расторгуєва, Т. Василенко і Т. Овчарук, виконаний в традиціях давньоруської архітектури, оздоблений художніми вітражами і настінним живописом. Другий відрізнявся романтичними, динамічними формами, що втілювали юнацький порив. Авторами цього проекту стали С. Осадченко, Л. Білозуб, Л. Жариков, Ю. Бобров. Третій варіант був виконаний студентом О. Шляхтиченко. Основною його ідеєю стало висловлення легкості і різноманіття форм, незвичайності конструктивних рішень.

Найбільш хвилюючим моментом було представлення проектів на конкурс. Студенти-автори змогли порівняти свої рішення з роботами професіоналів, оцінити достоїнства і недоліки своїх проектів. Проекти наших студентів відповідали вимогам конкурсу, не поступалися ні якістю, ні змістом представленим роботам. Студенти, відчули, що виступають не тільки від свого імені, а й представляють архітектурну школу КІБІ.

Їх проекти на цей раз не отримали премій, але автори відзначені дипломами учасників конкурсу, їх пропозиції розглядаються і будуть використані при рішенні питання про вибір місця для будівництва театру юного глядача в Києві і визначенні характеру його архітектурного рішення. І що дуже важливо — отримано досвід роботи у творчому колективі над реальними архітектурними проектами, пережито творче хвилювання, набуто почуття відповідальності, розуміння своєї ролі в громадському житті країни.

І. ЛОШАКОВ,
доцент кафедри основ архітектури.

●

На фото: проекти студентів 44-ї групи архітектурного факультету.

Плюси і мінуси з вищої математики

Закінчилася зимова сесія з вищої математики у третькурсників спеціальності «прикладна геодезія» факультету міського будівництва.

Що можна сказати про її результати?

Як і в кожній роботі, запорукою успішності є висока дисциплінованість студентів, причому дисципліна — це комплекс: систематичне відвідування занять, виконання всіх завдань, аудиторних і домашніх, свідома поведінка на кожному з видів занять, своєчасне, якісне виконання контрольних, курсових робіт і їх захист, ретельна й активна підготовка до екзаменів.

Найкраще справилися з усіма вимогами групи ПГ-32, ПГ-33. Відмінні оцінки одержали Л. Кваснюк, Г. Райкова, С. Зайцев, К. Непруца, В. Подесний.

Багато «хорошистів», серед них К. Бурлаку, С. Дяченко, О. Козуля, О. Рязанов, Т. Храмова, С. Бороденчик, Т. Кліщ, Г. Карпенко, І. Колмогорова, С. Кабула, О. Молокова.

Не кращі результати показали студенти групи ПГ-31. Ця група, що завжди себе вважала кращою, на екзамені була не з перших: 4 незадовільні оцінки, один «недопуск». Незадовільні оцінки одержали О. Білецька, П. Пирогов (10 годин пропусків і систематичне невиконання завдань), О. Харчук (8 годин пропусків і невиконання завдань), О. Лапін, що пропустив 12 годин занять. Не допущено до екзаменів студентку О. Чумаченко (14 годин пропусків).

Єдиний найкращий результат в групі мала С. Ваколюк, яка одержала «п'ятірку».

Треба сказати, що кращими в групі виявились молоді подружжя Ваколюків і Шумило. Значно краще могли б скласти сесію С. Бойко, але вона має 10 годин пропусків, що й виявилось на результатах, Н. Курленя (10 годин пропусків), О. Лапін (12 годин занять пропустив).

Деякі студенти групи не відзначались високою дисциплінованістю ні на лекціях, ні на практичних заняттях.

Що ж можна сказати взагалі про III-ій ПГ?

Не було серед студентів такої праце- й знаттелюбності, такої кількості питань, як це було, наприклад у студента, тепер вже четвертокурсника Ігоря Дульського.

Ми часто говорили про найкраще засвоєння матеріалу, про те, що це досягається за допомогою поєднання трьох видів пам'яті: зорової, слухової та моторної.

Звертаючись до студентів третього курсу, раджу і надалі, тепер вже у другій половині навчання в інституті, не забувати про цей принцип під час вивчення спеціальних дисциплін геодезиста, вміло використовуючи одержані в інституті знання з математики. Це вкрай необхідно майбутньому кваліфікованому інженерові-геодезисту — першопроходцеві кожної будови нашої неосяжної Батьківщини.

Г. ПОПЛАВСЬКА,
доцент кафедри вищої математики.

Короткі зустрічі з учасниками „Перерваного польоту удвох"

Виповнилося 50 років з дня народження Володимира Семеновича Висоцького... Рано, дуже рано обірвалося його яскраве, трагічне і шалене в творчості життя... Чесність, безкомпромісність, сміливе викриття багатьох негативних сторін життя характерні для його поезії. Його авторські пісні на тему героїки війни, інтимну лірику, духовних пластів людини гостро, критично викривають відсталість, користолюбство, чинопочитання. Все це залишив нам у спадщину талановитий поет і виконавець. Він, за його особистими словами, «не встиг доспівати й долюбити».

Нині випускаються диски з його піснями, фільми про нього і за його участю, збірники віршів, поем і пісень. У будь-яку пору року на його могилі на Ваганьківському кладовищі в Москві — букети квітів, як і на могилі Василя Шукшина , — гронa калини червоної.

Друзі Висоцького — актори театру на Таганці в Москві — поети, співаки організували 24 січня, напередодні ювілею, вечір пам'яті Висоцького. Це була данина великої любові до нього, його творчості, якій нема кінця. В Парижі, дружина його — Марина Владі, видала книгу про Висоцького, про те, як вони познайомились, їх дружбу і кохання. Уривки з твору «Перерваний політ удвох» були надруковані в наших газетах.

Мені, особисто, пощастило зустрітися і з Висоцьким, і з Мариною Владі. Це були зовсім несподівані і дуже короткі зустрічі.

Кілька спектаклів за його участю я бачив в театрі на Таганці. Під час гастролей театру в нашому місті, які проходили в приміщенні театру оперети, мене й багатьох глядачів зворушило виконання Висоцьким ролі Хлопуші в спектаклі «Омелян Пугачов» за поемою Сергія Єсеніна. Біглий каторжанин із рваними ніздрями — Висоцький — представ перед глядачами людиною великого росту із мускулистим тілом і шаленим поривом до свободи.

Після одного із спектаклів місцеві комітети інститутів НДІБК та НДІЗВ запросили його на авторський концерт, що відбувся в актовому залі нашого інституту.

...На сцену вийшов середнього росту чоловік з гітарою, зняв піджак і повісив його на бильце стільця, обсмикнув светр, підійшов до мікрофона і сказав, звертаючись до переповненого залу: «Ну що ж, розпочнемо роботу. Я не співатиму вам «табірних» пісень, і не просіть. В першому відділенні я буду співати про війну, про її героїв, про горе матерів і дружин, чиї сини і чоловіки не повернулися з війни. Я співатиму про мир, який треба зберегти назавжди»... Перша пісня була про підбитий літак-винищувач—«Як», після неї — «Он не вернулся из боя», остання — про червоні гвоздики, що виросли в розколотій солдатській касці на полі битви. Друге відділення — громадянська лірика, сатиричні пісні. Ми почули й про нас, вчених, кандидатів наук, які шумною юрбою відправляються в колгосп на збирання картоплі, що особливо смачна, коли «с сальцом ее намять». Співав Висоцький багато, з доброю усмішкою слухав прохання із залу, відповідав на них, і працював. Після концерту ми запросили його на чашку чаю чи кави. Він був стомлений після двогодинного концерту, і тут відпочивав, вслуховувався в наші розмови, відповідав на запитання. Потім попросив відвезти його до готелю, щоб відпочити перед спектаклем в театрі. Як просто, легко, невимушено почував він себе в колективі наукових співробітників.

Друга зустріч була у мене з Мариною Владі.

Восени, в сімдесяті роки, я один летів із Женеви після участі в сесії комітету Європейської економічної комісії ООН в Москву. Пересадка була в Парижі в аеропорту «Бурже» на радянський літак Париж—Москва. Через мінливості погоди швейцарський літак сів у Стокгольмі, а мене чекав переліт рейсом Стокгольм—Париж. Час йшов, і я міг запізнитися на рейс нашого ТУ-104, що вилітав з Парижу. Можна уявити мій стан і хвилювання, що був погіршений ще й тим, що крім російської, української і німецької мов, інших я не знав.

У стокгольмському аеропорту я у супроводженні його працівника, під дощем, дістався до шведського літака, який одержав радіограму і чекав транзитного пасажира, тобто мене. Заходжу в салон літака, сідаю на вільне біля проходу місце в салоні 1-го класу (інших не було). Направо від мене — молода красива жінка із світлим довгим волоссям, поруч дрімає бабуся, вкутана пледом. Обличчя сусідки мені здалося знайомим. У стюардеси, що катила по проходу візок з напоями, водою, сигаретами, я купив пачку «Кента». І це за останній франк і 20 сантимів. Пропоную сигарети своїй сусідці. З посмішкою вона говорить чистою російською мовою: «Спасибі, але я не палю». Потім запитує у мене: «Так це, виявляється, на вас ми чекали 15 хвилин?». Це було початком нашої цікавої розмови. Дізнавшись, що я з Києва, Марина Владі розпитала мене про наше місто. Ми говорили про театр, про українське мистецтво, кіно, наші пісні. Було навіть прохання прочитати що-небудь українською мовою. Я згадав уривок з поеми «Сон» Т. Шевченка. «Яка красива, пісенна мова українська», — сказала моя співрозмовниця і спитала, чи знаю я, хто вона. Я сказав, що знаю.

— А які кінофільми за моєю участю ви дивилися?

На жаль і на мій стид я назвав лише фільм за повістю О. Купріна «Олеся».

— А що ж сподобалося з моєї ролі вам в цьому фільмі?

— Все, і особливо, як ви купаєтесь в лісному озері.

Така «щирість» викликала у актриси гучний сміх. Вона сміялася довгодовго. Прокинулася дрімавша бабуся.

— Це моя мама. Вона завжди літає зі мною на зйомки фільмів і турбується про мене.

З великою любов'ю говорила М. Владі про близьку і кохану людину, про труднощі його життя, про муки творчості, про широку народну любов до В. Висоцького.

Через годину закінчилася наша розмова — літак приземлився в Парижі. Я побажав актрисі щастя в житті, великих успіхів в творчості.

Ось епізоди коротких зустрічей з кохаючими один одного людьми, політ яких удвох був так несподівано перерваний в 1980 році.

Пісні, поеми, балади В. Висоцького залишилися людям. Ми слухаємо їх і кожного разу говоримо авторові «велике спасибі» за все, що зробив він для всіх нас і для майбутнього покоління. Слова його «Я, конечно, вернусь...» виявились, як кажуть, пророчими.

М. КАНЮКА,
професор кафедри експлуатації і ремонту будівельних машин.

Фото з архіву редакції.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

ПРОПОНУЮ НЕ ПАЛИТИ

Автор публікуємого нижче листа палив протягом сорока років. Ще й досі у сні він бачить себе з сигаретою. Та насправді Микола Митрофанович вже три роки, як кинув палити. Поштовхом стало погане самопочуття, надлишок ваги. Тепер щодня він пробігає 5 км (це говорить про неабияку фізичну підготовку), має добрий настрій і працездатність. Та цього мало, вважає М. М. Тимошенко, необхідно вести таку пропаганду, щоб усі «заядлі курильщики» удосконалювали свій спосіб життя.

Люди справедливо бояться радіації: адже коли мільйон чоловік опромінити одним бером, то, як повідомляють спеціалісти, у 125 чоловік може розвинутися рак, 40 чоловік можуть загинути в утробі матері, а із 1-го мільйона народжених у першому поколінні дітей — 63 будуть із захворюваннями, викликаними опромінюванням батьків.

На фоні відзначеного остраху дивно виглядає наша безтурботність з приводу куріння: адже коли мільйон чоловік буде викурювати по одній пачці сигарет на день, то за рік слід чекати 5 000 смертей.

Безсторонняя статистика також повідомляє, що із кожної сотні тих молодих людей, що живуть сьогодні, до 60 років доживуть: у Японії — 88 чоловік, в США — 82, в СРСР — 68. Причина цьому — спосіб життя — куріння, низька фізична культура, розклад дня та ін.

Наш колектив не може похвалитися взірцевим способом життя, а ось наприклад, Львівський лісотехнічний інститут — може. Там у гуртожитках о 24.00 вимикають світло і всі лягають спати, там о 7.00 усі студенти виконують норми ГПО під контролем викладачів, там відмовилися палити не тільки у приміщеннях інституту, але й на території, там різко знизилися захворювання і підвищилася успішність.

Пропоную профспілковим організаторам обговорити з колективом інституту доцільність вивчення і запровадження досвіду львів'ян.

М. ТИМОШЕНКО,
доцент кафедри НОіОП.

ЮВІЛЕЙНА ВИСТАВКА В МОСКВІ

«Сімдесят років під прапором Великого Жовтня шляхом миру і прогресу». Так називалася експозиція на ВДНГ СРСР, яка розкривала всесвітньоісторичне значення першої в світі держави робітників і селян, розповідала про соціально-економічні досягнення всіх союзних республік, їхню роль у єдиному народно-господарському комплексі країни.

Окремий розділ — експозиція Української РСР. Знайомство з ним — це захоплююча мандрівка нашою квітучою республікою, огляд її досягнень за сім десятиліть. Організатори виставки показали велич Радянської України, поступ її робітничого класу, колгоспного селянства і трудової інтелігенції.

Матеріали одного із розділів виставки знайомлять відвідувачів з вагомими здобутками вчених України, які перебувають на передових рубежах вітчизняної науки. Їм належить провідне місце в країні у найважливіших напрямках: кібернетиці, електрозварюванні, спецелектрометалургії, синтезі штучних алмазів, порошковій металургії, нейрофізіології. Вчені створюють і впроваджують високоефективні плазмові, лазерні та променеві технології виготовлення металів, зміцнення деталей. Останніми роками шириться впровадження біотехнологій та інтенсивних технологій вирощування сільськогосподарських культур.

На ювілейній виставці в Москві Київський інженерно-будівельний інститут демонстрував комплекс програм автоматизованого проектування, за що був нагороджений Дипломом третього ступеня. Бронзові нагороди одержали автори науково-технічних розробок К. О. Сазонов, В. Є. Михайленко, К. В. Лисий, К. К. Анапрейчик, О. А. Яценко.

Ж. БЄЛАЯ.

КОРИСТУЙТЕСЯ КАРТОТЕКОЮ

Для повного і оперативного задоволення читацьких запитів інформаційно-бібліографічний відділ бібліотеки (к. 7711) веде систематичну картотеку статей (СКС).

У СКС включаються картки з описанням статей із журналів, збірників праць, газет, спецвидів технічної документації із вітчизняних та іноземних джерел незалежно від їх наявності у фонді бібліотеки.

Створюється СКС на основі карток, які одержують із всесоюзних і галузевих органів інформації. Постанови партії і уряду розпитсуються по газетах і включаються у суспільно-політичний розділ СКС і відповідні галузеві розділи.

СКС організована по системі УДЧ із зворотно-хронологічним розподілом карток в межах систематичних рубрик. Суспільно-політичний розділ систематизований по ББК. Картки по природознавству і техніці зберігаються 5 років, по суспільно-політичній тематиці — 3 роки.

Складається систематична картотека статей з близько 120 каталожних ящиків, включаючи алфавітно-предметний показник до картотеки.

Т. БЕРНАСОВСЬКА,
бібліотекар.

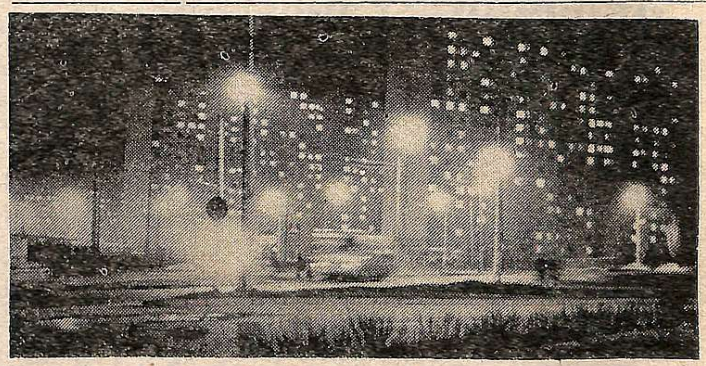

Назва Оболонь — давньослов'янського походження, означає низький берег річки, що його навесні заливає повінь. Заливні луки Оболоні використовувалися як пасовища. Тут було Волосове копище часів поганства.

Основну забудову Оболоні здійснено у 1974—80 рр. Автори проекту — архітектори Г. М. Слуцький, Ю. А. Паскевич, Л. І. Філенко, М. І .Кульчицький, З. Г. Хлєбникова, І. Г. Верімовська.

Не так давно Оболонь вважалася новобудовою нашого міста. Сьогодні — це житловий масив, де мешкають тисячі киян. Оболонь має своє обличчя, тільки їй притаманні особливості, за що користується любов'ю своїх мешканців.

Ось такий вигляд має одна з площ масиву ввечері.

Редактор О. ПРИМАК.

«За строительные кадры», орган парткома, профкома, комитета комсомола, ректората Киевского ордена Трудового Красного Знамени инженерно-строительного института
Издается на украинском языке раз в неделю. Друк високий. Об'єм і полоса формату 0,5 друк. аркуша. Кімната 346. Тел. 272-95-35. Київська міська друк. № 2.
Тираж 1000. Зам. 249.